

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

Dnes se zastavíme u zdánlivě jednoduché otázky: Co vlastně znamená být dobrým člověkem?

Když se řekne dobro, často si představíme velké činy. Člověka, který někomu zachránil život, obětoval se pro druhé nebo vykonal něco opravdu mimořádného.

Jenže většina našeho života se odehrává úplně jinak. Bez velkých gest. Bez potlesku. Bez lidí, kteří by si všimli.

Dobro se totiž nejčastěji odehrává právě v obyčejných chvílích.

A o nich - o těchto zdánlivě obyčejných chvílích tvořících dobro - bude dnešní zamyšlení.

Povídání:

Není jednoduché definovat, co je dobro, nebo jak být dobrým člověkem.

Vlastně to není něco, co bychom si jednou přisvojili a měli to už navždy. Dobro je aktuální stav. Stav, kdy se znovu a znovu rozhodujeme. V každém dni. V každém setkání. V každé situaci. Jde o to zvolit mezi lhostejností a zájmem, mezi tvrdostí a laskavostí, mezi tím, co je pohodlné pro nás, a tím, co pomůže druhému. Dobro je vždy o rozhodnutí okamžiku.

Ohromný dobrý skutek logicky přitahuje pozornost. Lidé jsou nadšeni a chválí a chválí... Ale existuje i malé dobro - drobný lidský čin - a ten často zůstává téměř neviditelný.

Podržet dveře člověku, který jde za námi. Nechat někoho domluvit, i když s jeho názorem nesouhlasíme. Zavolat člověku, o kterém víme, že je sám. Poděkovat někomu za práci, kterou považujeme za samozřejmou. Neodpovědět podrážděně, přestože bychom k tomu měli důvod.

Jsou to drobnosti. Ale právě z těchto drobností se skládá náš vztah ke světu i k lidem kolem nás.

Skutečné dobro totiž nemusí být hlasité. Ukřičené...

Je v pozornosti, kterou někomu věnujeme. V trpělivosti, kterou projevíme. V ochotě pomoci, přestože za to nic nedostaneme. V obyčejném úsměvu.

Aněkdy je dobro skryto také v tom, co neuděláme.

Neřekneme zraňující slovo. Nerozšíříme cizí chybu. Nevyužijeme slabosti druhého. Nezraňujeme jen proto, že bolest způsobili nám.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Člověk totiž není dobrý proto, že o sobě říká, že je dobrý. Dobro se ukazuje v tom, jak se chováme tehdy, i když se nikdo nedívá a kdy z našeho jednání vlastně nemáme žádný prospěch. To jsou okamžiky, ve kterých se ukazuje náš charakter. A právě tehdy se objevuje ten podstatný znak ve vnímání dobra.

Křesťanská tradice vnímá dobro jako něco, co má vycházet z lásky. Ne jako povinnost být za každou cenu milý, ale jako skutečný zájem o člověka vedle nás. Jako vědomé rozhodnutí přinášet do světa něco, co jej udělá lepším.

Ale dobro není jen o prostém souhlasu se vším a se všemi. Dobro může a má být v lidském postoji také velmi pevné. Prostě nejde o to vždy každému vyhovět.

Dobro neznamena mlčet, když je potřeba říci pravdu. Neznamena dovolit druhým, aby ubližovali. Můžeme říct „ne“, když by naše „ano“ někomu škodilo. Můžeme se zastat slabšího. Můžeme upozornit na nespravedlnost, i když je to v té chvíli nepohodlné.

Dobro totiž není slabost. A nemusíme kvůli tomu čekat na velkou příležitost. Máme ji každý den. V rodině. V práci. Na ulici. V obchodě. V rozhovoru s člověkem, kterého známe celý život, i s tím, kterého už nikdy neuvidíme. Každý den máme desítky malých možností rozhodnout se, jakým člověkem budeme.

A právě v tom je dobro krásné. Není vyhrazené hrdinům. Je dostupné každému z nás.

A nezapomeňte: neexistuje malé a velké dobro. I ten nejmenší dobrý skutek se může stát pro někoho obrovským darem.

Závěrem:

Tak - dobro. Zkuste si dnes všimnout jedné obyčejné příležitosti, kdy můžete udělat něco dobrého pro druhého člověka.

Nemusí jít o nic velkého. Úsměv, poděkování, pomoc, trpělivost nebo obyčejný zájem mohou být pro někoho důležitější, než tušíme. Dobro se totiž šíří zvláštním způsobem. Když jej člověk přijme a předá dál, nezmenšuje se. Naopak - roste.

A tak si dnes odpovězte sami: „Co mohu udělat, aby byl svět kolem mě alespoň o trochu lepším místem?“

A potom to udělejte! Hned. Být dobrým člověkem nezačíná žádným velkým činem. Začíná právě teď.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

